

SAYI:39 | AYLIK EDEBİYAT KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ | KASIM 2023

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

K Ü P E Ş T E

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

BAŞLARKEN

Dünyadaki ilk kanın ne zaman ve kim tarafından döküldüğünü bilmeyenimiz yoktur. Kabil, yabancısını değil aynı karında yatmış kardeşinin hayatını sona erdirdi. Neden? Kıskançlık, haset, nefis, en iyisine sahip olma isteği... İnsan, en şerefli mahlukat, kardeşine yüksek sesle bile konuşmaması gerekirken katline sebep olabildi. Aradan binlerce yıl geçti. Bu süreçte dünya, çeşit çeşit libaslar denedi. Peygamberler, kavimler; rönesans, reformlar, çağlar geldi geçti. Her şeyden vazgeçilebildi de bir tek kardeş kanı dökmekten geri duramadı insanoğlu.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda da yine kardeş kanı döküldüğünü görüyoruz maalesef. Adına "savaş" diyemeyeceğimiz, aksine Filistinlilerin maruz kaldığı bir soykırıma şahit oluyoruz. En kahredici olansa ekranlardan buna seyirci olmak. Peki, ne yapacağız? Kolumuz kanadımız kırıkken elden ne gelir? Çok şey. Gücümüz neye yeterse.

Küpeşte dergi olarak biz de tarihe kalemlerimizle not düşmek istedik. Katil İsrail'in her geçen gün artırdığı zulme cümlelerimizle "Yeter!" demeye çalıştık. Filistin topraklarından söküp atmaya çalıştığı zeytin ağaçlarının yerine kelimelerimizle yenilerini dikmeye niyet ettik. Yaralı bir kuş olan Filistin'in, özgürce gökyüzünde uçması için duadayız.

Filistin dosya konulu bu sayımızda metinleriyle bize destek olan misafir yazarlarımıza teşekkürü borç biliriz. Yeni sayıda, müjdeli haberleri paylaşabilmek duasıyla 39.sayımızı takdim ediyoruz. Sağlıcakla kalın...

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Fatma Zehra Boyalı

Nazife Yalçın Selçuk

Hanife Artar Yalçın

Sultan Babalık Gümüş

Yusuf Kerem Aslan

Ezgi Ateş Toprak

Reyhan Karakabak Yılmaz

Serpil Özlem Uçar

MİSAFİR YAZARLAR

Hatice Salar Ünal, Gülsüm

Sezgin, Halime Ataç, Neslihan

Atiker Yaşaroğlu, Zehra

Gümüş Bilir

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

YORGUN

DEMET YILDIZ

Gece yorgun, zifirî karanlık.
Gündüz yorgun, gelmeyen aydınlık.
Gök yorgun, yer yorgun, dualar yorgun.
Kalp yorgun, beşer yorgun.
Bu ne aymazlıktır böyle kana doymayan miden!
Bu ne karanlıktır böyle şafağı olmayan gecen!
Analar ağlar, çocuklar ağlar, bebeler yanar, babalar çaresiz.
Ve sen Gazze, gözyaşın kan akar.
Oysa çocuk kahkahalarıyla dolardı sokakların.
Nedir bu kıyamet, nedir bu vahşet?
Nedir bu Allah'ım yürekleri yakan zulmet?
Gece yorgun, zifirî karanlık.
Gündüz yorgun, gelmeyen aydınlık.
Keşke bir rüya olsaydı, dedi çocuk!
Bizim hakkımız oyun oynamak, dedi çocuk.
Ben de doğum günümü pastayla kutlamak istiyorum, dedi çocuk.
Ekmeğe kan bulaştı yetmedi.
Oluk oluk kan aktı ruhunuza yetmedi.
Nerede vicdan nerede insanlık?
Dürrr!.. Bizim için de değil miydi insanca yaşamak yoksa?
Ruh yorgun, dua yorgun, kalp yorgun.
Nedir bu kıyamet Allah'ım bu vahşet?
Söz yorgun, kalem yorgun.
Ne yazacağını bilmez oldu.
Ruh karışık kan kokuyor her yer.
Kanlı kefen görmekten gitti gözdeki fer.

Yetiş Allah'ım yetiş!
Ekmeğe, şekere kan bulaştı.
Çocuk çocukluğunu unuttu.
Bomba canı tuttu.
Şer odakları zevklendi.
Anneler yorgun, çocuklar yorgun, kalp yorgun.
Ey Dünya!
Bu kadar hüznü sen nasıl kaldırıyorsun peki?
Yaşlanmadın mı?
Yoğun bakımdaydın en son.
Yoksa senin de mi kalbin durmak üzere ağıttan?
Ruh yorgun gece yorgun, gündüz yorgun.
Çocuklar ağlar, çocuklar korkar, bu işte terslik var.
Olmamalı böyle ahval.
Oyuncağa kan bulaştı.
Parklar soğuk, okullar soğuk, evler soğuk.
Zifirî karanlığın ortasında mum yakmış vicdan bekler.
Ey insan görünümlüler neredesiniz?
Bizim de sizler gibi yaşamaya hakkımız yok mu? der çocuk.
Ah çocuk ah!
Yürek yorgun, dua yorgun, kelam yorgun.
Ve asıl huzura kavuşma aşkıyla kâinat yorgun.

KÜPESİ

BİR NOKTALIK HATA

ESMA BEYZA GÜLEÇ

Celle... Siyah mürekkebin kâğıtta bıraktığı bir nokta boyundaki yanlışı kavisten sonra, kamaş kalemin zamanı yavaşlatan gıcirtısı birden kesildi. Hattat, can sıkıntısıyla elindeki kalemi fırlattı. Son harften artakalan mürekkep duvarda üç küçük leke bıraktı. “Ey Rabbim,” diye sızlandı hattat “Nedir bunun hikmeti, senin ismini hatasız yazıp şânını yücelttiğim Celle Celâluhû’yu neden bir türlü kusursuz yazamıyorum? Kulluğumun hatalarını anlayabilmem için lütfunu benden esirgeme.” Hattat boynu bükük, derdinin devası için niyaz ederken tahta kapı üç kez vuruldu. Ardından tok bir ses duyuldu. “Destûr erenler! İzin var mıdır girelim, duana ortak olalım?” Ümitle ürpererek kalktı kapıyı açtı. Karşısında duran iki derviş, Zu ve Ze’yi nicedir bekliyormuş gibi sevinçle buyur etti. Hâlini anlattı. “Söyleyin dervişler ne yapmalıyım, yolumu nereye yönelteyim. Herkesten uzak yaşarım ben. Tek bildiğim yer doğup büyüdüğüm bu şehir.” Dervişler dinlediler hattatı. “Allah arayanın yardımcısıdır. Yola çıkıyoruz. Haydi Bismillah!” Üç gün üç gece yürüdüler. Uzaktan tüten dumanları gördüler. Yaklaştıkça gövdelerinden ayrılmış asırlık zeytin ağaçlarının, sökülüp atılmış tazecik asmaların yanından geçtiler. Sanki tek bir canlı nebat bırakmamaya ant içmiş azgın bir fırtına yıkıp geçmişti buraları. Yakılmış evleri, sırtından vurulmuş çocukları, kadınları, erkekleri gördüler. Zalim orduların silip geçtiği şehirlere âit çok hikâyeye duymuşlardı ama ilk defa buna şahit olmaktadır dervişler.

Kıl payıyla kurtuldukları bu katliamdan, dehşete düşmüşlerdi. İssiz sokaklarda, tek tük ayakta kalmış evlerde sağ kalanları aradılar. Başlarına gelenleri anlatanların iniltisi, gözyaşları yüreklerini delip geçti. Hattat donup kalmıştı. Genzine dolan kan kokusu, taze mezarlardan gelen nemli toprak kokusuyla karışmıştı. Ölümün korkunç rayihası onu öylece dondurmuştu. Oysa hafızasında yer etmiş ölümün kokusu, nur yüzlü anasının cenazesinde duyduğu gül kokusuydu. Ölenlere değil de tüm bunlara şahit olup yaşamaya devam edenlere, güçsüzlüklerine ah edenlere daha çok acıdı. Sabah dervişlere “Çok sarsıldım,” dedi. “Buralarda duramam. Çok acı var, bununla baş edemem. Öksüz çocukların yüzüne baktıkça nutkum tutuluyor. Çare olamamaktan nefesim daralıyor. Ben sizin gibi değilim. Onların gönlünü hoş edecek teselli veremezsem burada kalmamın faydası ne? Ben... Ben buradan bir an önce gitmeliyim! Demek benim varmam gereken yer burası değilmiş. Beni anlayın lütfen.” Dervişler birbirlerine baktılar bir şey söyleyecek gibi oldular vazgeçtiler. “Kendini en iyi sen tanırsın nasıl istersen öyle yap,” diyerek uğurladılar. Hattat yalnız, mahzun, vicdanı tir tir titrer halde yollara düştü.

KÜPESİTE

Düşmana rastlarım korkusuyla iki dağ arasından bir dere boyunca yukarılara tırmandı. Kalem yapmaya pek uygun, boğum boğum, göğe uzamış sazları görünce durdu. Buz gibi akan sudan içti. İpek yapmak için pek bir uygun olan; dallarında konup göçen, rengarenk kelebeklerin uçtuğu, yere dökülen alaca dutlu ağaçtan karnını doyurdu. Vadi yarığındaki bu korunaklı yer cennetten bir parça gibiydi. Başının üzerinde yükselen dağ kestane ağaçlarıyla kaplıydı. “Kasabayı buraya kursalardı. Düşman o ağır teçhizatıyla buralara kadar çıkamazdı. Hem de bu cennet vadinin ürünleriyle yaşarlardı. Kasabayı; yol üstünde savunması zor, yanlış bir noktaya kurmuşlar. Keşke akıl etselerdi,” diye söylendi. “Birinin bu yanlış anlatması gerek yoksa her defasında yağmalanmaya mahkûm olacaklar. Aynı acıyı tekrar tekrar yaşama korkusuna nasıl dayanır insan?” Sirtını güneşten ısınmış kayaya yaslamış dinlenirken bulunduğu yerin, insanlarla mamur edilmiş hâlini gözünde canlandırdı. Zu ve Ze'nin sesi esen rüzgarla kulağında yankılandı.

“Erenler ne durursun! Keşke demekle ne oyalanırın! İşleri düzeltecek biri belki de sensin!” Hattat koşar adım kasabaya döndüğünde yaralar sarılmış, tevekküle sığınmış buldu herkesi. Dervişler üstlerine düşeni nasıl da iyi yapmışlar, diye düşündü. Akşam yanan ateşin aydınlattığı meydanda toplananlara aklındakileri anlattı. Gece yarısı olduğunda ümit dolu hayalleri herkese bulaşmış, herkesi heyecanlandırmıştı. Yeni yuvaları öyle bir yer olacaktı ki yakın civarda yetişmeyen nadide şeyler yetişecekti. Dört bir yandan insanların ticaret için geldiği büyük bir pazar olacaktı. “Bunun gerçekleşmesi zaman alır. Sabır lazım, kararlı olmak gerekir.

KÜPESİ

“Bir de güvenilir olmak,” dedi Ze. “Evet,” dedi hattat. Denemeden bilemeyiz. Çevredeki köylerden kurtulanları da toplayalım. Yeni yerimizde güven içinde yaşamak öyle kolay olmayacak tabii.” Bir bir sıraladı istediklerini “Burada uzun kalacağına benzersin Hattat,” dedi Zu. “Sakın vazgeçme. Biz istediklerini anladık sana göndereceğiz.” Dervişler yola çıkmadan önce Hattat'a heybelerini bıraktılar. Aradan bir hafta geçti. Yeni yurtlarını sıcak bir yuvaya çevirmek için herkes canla başla çalışmaktaydı. Biri demirci, biri değirmenci diğeri de dokumacı üç kişi kendilerini dervişlerin gönderdiğini söyleyip onlara katıldı. Değirmenci heybeden çıkan atalık buğday tohumlarını alıp kendine katılan gönüllülerle vadinin verimli tarlalarını işlemeye başladı. Dokuma ustası heybeden aldığı ipek böceği yumurtalarını dut yapraklarının yatağına yerleştirdi. Ee, asıl usta o ipek böcekleriydi. Bu işi nasıl yapmaları gerektiğini, sevki ilahi'yle en iyi onlar biliyordu. Onlar da bir an önce işe koyulmuş olacaklar ki hemen semere alındı. Bir yandan da meraklılarla birlikte ipek dokuma tezgahlarını kurdu. Ardından sırtında kazması küreği dervişlerden getirdiği selamıyla biri daha yokuşun başında görüldü. Dağların yamaçlarındaki kaya tuzu mağaralarını eliyle koymuş gibi buldu. “Tuz altından kıymetlidir bilesiniz,” dedi. “Ayrıca kestane ağaçları arılara yuva olur, benden söylemesi. Siz hele dervişlerin heybesini bir yoklayın bakalım.” Hattat koştu heybeyi getirdi içinden avucuna konan kraliçe arıları çıkartıp ormana bıraktı. Her biri kovanlarına oğul yapmaya dağıldılar.

Aradan uzun zaman geçti, yetimlerin gülüşleri ormanın kuş cıvıltılarına eşlik etmeye başladı. Yazlar bitti kışlar baharlara döndü. Kasabanın ünü uzak diyarlara yayıldı. İpek dokuma kumaşları, bereketli buğdayları, hastalara şifa balı ve tuz mağaraları; hanların, kralların, derdine deva bulamamış insanların ziyaret ettiği, kendi ürettikleriyle istediklerini takas ettiği güvenli bir belde oldu. Ne zaman açgözlü bir kral buraya göz dikse Hattat diğer toprakların yöneticilerine haber uçurup yurdunu korumaya almayı başardı. Nihayet bir gün Hattat'ın dört gözle beklediği dervişler geri geldi. Kasabayı mamur ederken Allah'ın onlara nimet olarak bahsettiği dağların, derelerin, vadinin yine cennetten bir parça gibi korunmasına çok sevindiler. Uzun yıllar daha bu beldenin böyle kalması için Yaradan'a dua ettiler. Günler, geceler boyu hattat neler yaptıklarını; hangi zorluklarla baş ettiklerini anlattı. Dervişlerin emaneti heybeyi geri verdi. Zu, aldığı heybesinden bu defa Hattat'ın yıllar önce bir nokta boyundaki hatadan sonra bırakıp bir daha eline almaya fırsat bulamadığı kamyş kalemini ve mürekkep şişesini çıkardı. Eski dostuna kavuşmanın heyecanılla elleri titreyerek kâğıda, şükretmeyi hiç unutmadığı Rabbinin adını yazdı. Sonra hatasız yazamadığı Celle Celâluhû kelimelerine sıra geldi. Hattat nefesini tuttu, sessizlikte kalem gıcırdarak kağıda ıslak parlak mürekkebin izini bıraktı ve harfin sonunda bir nokta boyundaki kavis, hiç hatasız kıvrımıyla ortaya çıktı. Kalbi çarparak kâğıda baktı. "Hatasız yazabildim, demek talim edip öğrenmem gereken, insanların acılarını dindirmek onlara huzurlu bir yurt hazırlamakmış." dedi. Hattat'ın yazdığı yazının bitiminde bulunan ve imzası niteliğinde olan yan yan üç nokta kalbinden coşan, gözünden taşan şükür duygularının yaşlarından başka bir şey değildi.

ÜÇ BİN YÜZ DOKSAN DÖRT

SERPİL ÖZLEM UÇAR

Bir bombayla katledilmeden az evvel daha
Meşin topun peşinde ya Messi'ydik ya
Ronaldo,
Mızıkçılık yapmak yoktu oyunda,
Öldürülmekse asla
Oysa doğdum doğalı çizdim odamın duvarına
Sağ kaldığım her bir gün için
Tam üç bin yüz doksan dört çizgi

Kardeşim şehit düşmüştü annemin karnında
Duvarında bir çizgisi bile olmayanların ülkesi
burası
Sokaklarında kandan ırmaklar akanların
Dinlediğim masallardakine benzemez asla
Genç yaşında bembeyaz saçlı annelerin
Hiç büyümeyen çocuklarına kazaklar ördüğü
Hesapları ve çığlıkları göğüslerinde gömülü

Acı diyorlar adına
Bende acıdan iz yok şimdi
Koşuyorum beton yıkıntılar arasında,
yalınayak
Karnımın açlığından değil midemin bulantısı
Sesim yankılanır boş binalarda
Nerdesiniz ey insanlar
Yok mu bir kalbe sahip olan
Sessizliğin keskin çığı bu göğsümü acıtan

Koşuyorum hiç durmadan topumun
peşinde
Bir bombayla katledilmeden az evvel daha
Gülüşlerim gökte asılı
Usulca burnuma gelirken güllerin kokusu
Karşımda hiç görmediğim kardeşimin
gölgesi
Tam üç bin yüz doksan dört çizgi
Ve avcumda bir parça somun
Gidiyorum, tüm varlığım bu,
Gidiyorum
Bu dünyadan başka da yok bir alacağım
Duvarında tek bir çizgisi bile olmayanların
ülkesinde
Koşuyorum durmadan topumun peşinde..

KÜPESTE

SESİM BİR SESSİZLİĞİN URGANINDA KESİLDİ

YUSUF KEREM ASLAN

Yaşayana kadar bir bomba daha atıldı.
Unutulmaz bir savaşı geride bıraktım umutlarımda.
Sesim bir sessizliğin urganında kesildi.
Uzun ince dallarda tomurcuklanan benim çığlıklarım,
Fakat bir sesi bana çok mu gördünüz bombalanan şehrin sokaklarında?

Kalbime gizledim, oyun oynadığımız sokakları.
Etrafım toz bulut, doğmayacak güneşi beklemekteyim.
Ruhuma sıkılan kurşunları öğütüyorum bu coğrafyada.
Elemli bir sonbahar günüydü ağıtlarım.
Masum bir çocuktum dünyaya çok mu görüldüm?

BİR FİLM KARESİ DEĞİL:GAZZE

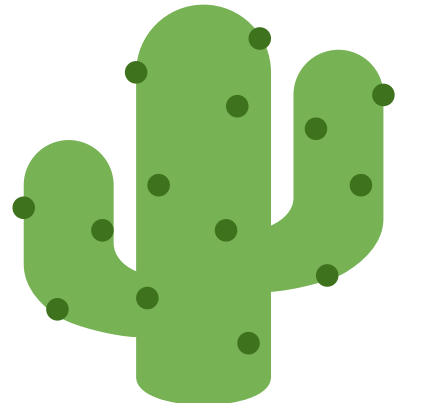
ZEHRA GÜMÜŞ BİLİR

İki milyon Gazzeli tüm dünyayı değiştiriyor. Bir sıfırlanma yaşıyor âdeta. Bildiğimiz tüm tanımlar bir bir iptal oluyor. Bombalardan sağ kurtulan 12 kişinin dün açlıktan/susuzluktan öldüğü bir yerde, su taşıyan kamyon bombalanıyor. Bazı kavramlar anlamını yitiriyor; insan hakları nedir? Sizi insan olarak görseydi hakkınızı savunurdu, diye yeni bir kavramla tanışıyor insanlık. Kadın hakları savunucuları, sadece bazı kadınların, bazı hakları olduğunu düşünüyor. Hatta inanır mısınız, tüm çocuklar eşit haklara sahiptir. Ama bazı çocuklar daha eşittir. Eşit olmayanların kollarında isimleri yazıyor. Ve böylece tüm dünya hayretle izliyor, ailesinin parçalanmış cesetleri karşısında "Allah bize yeter!" diyen insanların gerçek mi yoksa bir film karesi mi olduğunu anlamaya çalışıyor. Onların inandığı dinle daha önce tanışmamış olanlar, "Nasıl yani? " diyor, ne isyan ne itiraz bu yalnızca sitem bile değil. Bu duruş, izzet ve direniş karşısında herkes büyüleniyor. Bir anda Filistin bayrağı evrensel bir dile dönüşüyor, başka hiçbir şey için bu kadar uzun süre sokaklara dökülmemiş olan dünya ayağa kalkıyor ve hâlâ her gün ayakta. Batı'da bir "uyanış" akımı vardı şu sıralar, şimdi herkes başka bir uyanışa şahitlik ediyor her gün.

KÜPEŞTE

Onlarla aynı dine iman etmiş olanlarsa kendini sorguluyor; hadi itiraf edelim, onlar için bir şey yapamamanın verdiği suçluluk duygusunun yanı sıra, asla onlar gibi sağlam temeller üzerine atılmış bir duruşumuz olmadığını derinden hissetmenin üzüntüsü de var içimizde. Üzülelim. Üzülmeliyiz. Onlar bu katliamdan önce de bizler gibi hayatlar yaşamıyorlardı. Sadece bugün olduğu gibi yine vakurlardı. Mescid-i Aksa'yı korumaya da onlar layık görüldü. Bazı ayetler canlanıp önümüzde bir hologram gibi duruyor adeta:

"Birtakım insanlar onlara, 'İnsanlar size karşı asker toplamışlar, onlardan korkun,' dediler de bu, onların imanlarını artırdı ve 'Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!' diye cevap verdiler." [Al-i İmran,173] Tam 20 yıl önce çizmiştim bu resmi. Henüz herhangi bir çizim eğitimim yoktu, bir hocamın fark etmesiyle bir şeyler karalıyordum kendimce. O yıl insan hakları aktivisti Rachel Corrie'yi, malum devletin buldozeri üstünden geçerek öldürmüştü.

Sizi bilmem ama benim çocukluğum ve gençliğim tanklara taş atan çocuklara şahit olmakla, şimdi gördüğünüz gibi bir ayda değil, yıllar içinde teker teker öldürülen Filistinlilerin direnişini ve onurlu duruşlarını zihnime kazımakla geçti. Şimdi bu sahnelere yenileri eklendi. Kendi içimde yaşadığım bu devinimleri, bir broşürün köşesinde küçücük kalmış sapan tutan bir çocuğun resmini çizerek ifade etmişim o yıllarda.

O zaman sosyal medya diye bir şey yok tabii.

Şimdi bugün, bir sanatçı olarak, sesimin çıktığı her yerde vermem gereken tepkiyi en üst düzeyde vermeye çalışıyorum. Eli sapan tutan o çocukların büyüüp tarih yazdıkları şu günlerde, tarihin doğru yerinde durmaya gayret ediyorum. Tarihi bir sürece şahitlik ediyoruz evet, tüm bunlar 7 Ekim'de başlamadı ve 7 Ekim'den itibaren de dünya artık eskisi gibi olmayacak. Bazı kavramlarla birlikte insanlar da değişiyor, kitleler uyanıyor ve kitlelerin uyanışı önünde hiçbir şey duramaz, duramayacak. O halde bize düşen nerede durduğumuza iyi bakmak.

FİLİSTİN VE DAHASI İÇİN BİR DUÂ

FATMA ZEHRÂ BOYALI

Allah'ım, sen açık gizli her hâlimizi bilensin. Bu yüzdendir ki rehavet içinde yaşarken senden yardım dilenmeye yüzümüz yok ancak senden başka yardım edebilecek de yok. Gücümüzün yetmediği, gücü yetebileceklerin de sırt çevirdiği mazlum kardeşlerimize yardımını ulaştır yâ Rabbi! Gördüklerimize yüreğimiz parçalandığı gibi elimizden bir şey gelmiyor olması da yükümüzü artırıyor. Ancak içimize koyduğun bu merhametin kaynağı sende sonsuz... Sen yardım edersen tüm âlem birleşse yine bir şey yapamaz. Ne olursun zalimlere verdiğin mühleti sonlandır! Yaralı olanlara şifâ, sevdiklerini kaybedenlere dirayet ve inşirah ver. Anne babasız kalmış yavruların hâmisi sensin. Ne olur o masum yavruları her türlü elemden, kederden, açlıktan, korkudan ve kimsesizlikten kurtar. Emniyetli, huzurlu bir yuva bahşet tez vakitte yalvarıyoruz. Biz âciz Müslümanları da hakiki imâna eriştir. İçimizdeki hastalıklı kibirden, derinleşmeyip dünyevi şeylere takılıp kalmaktan bizi muhafaza eyle. Uzağıyla yakınıyla her türlü zulme karşı hakkın yanında olanlardan eyle bizi. Âmin

K Ü P E Ş T E

NEFESİ KESİLMİŞ HAYALLER

EZGİ ATEŞ TOPRAK

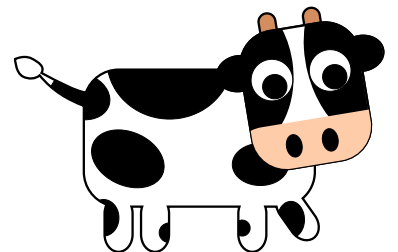
Güneş batmak üzereydi. İlk kulak delen bir sesin binaların arasından göğe doğru yükseldiğini gördüm anne. Sen mutfakta akşam yemeği için hazırlık yapıyordun, biz de ablamla oturma odasında evcilik oynuyorduk. Hayatımda ilk defa böyle bir ses duymuştum. Ablam korktuğumu anlayınca bana sımsıkı sarıldı. O hiç korkmadı. “Abla sen ne kadar cesursun, hiç korkmadın!” dedim. O da,

“Sen daha annemin karnındaydın, ben de senin yaşlarındaydım. İşte o zaman duymuştum ilk. Kulaklarımız kanayınca kadar da duymaya devam etmiştik. Gecelerce uykularımız kaçmıştı. Gözlerimizin pınarları kurumuştur gördüklerimize günlerce ağlamaktan. Sonra alıştım. Alıştım herkes gibi. Duyduğum acılara, feryatlara duyarsızlaştım dünya gibi. Sadece dilimde dualar kaldı. Bir de hayatta kalırsam diye ceplerime doldurduğum hayallerim.”

Camımızın perdesi açıldı. Ablam konuşurken dışarıda, kapkara bulutların altında kalan acı dolu çığlıklar evimize doluyordu. Annem hemen yanımıza koştu, henüz pişmeyen yemeğin altını kapatıp. İkimizi birden kucaklayıp dilinde dualarla yere yığıldı. O sırada kulak delen ses ikinci kez yükseliyordu göğe. Gayri ihtiyari saatine bakan annem, “Muhammed’im! Muhammed işten çıkmış mıydı ki? Ah Muhammed’im! Eve gelebilir mi ki?” diye sicim gibi akan gözyaşlarının arasından mırıldanıyordu.

Nice sonra kendini toparlayıp kalktı yerinden ve hemen tuvaletlerimizi yapmamızı söyledi. Belki günlerce tuvalet bile bulamayacağımızın farkındaydı. O da hemen yatak odasına kimliklerimizi almak için koştu. Geçen seferki gibi hayatta kalırsak lazım olacağını biliyordu. Sonra mutfaka geçip biraz ekmek ve su koydu heybesine. Öyle ya evden çıkmak zorunda kalırsak aç ve susuz ne yapardık? Aklına telefon geldi. Babamı aramalıydı. Belki de o çoktan aramıştı eğer sağ ise. Telefonda hiç arama yoktu. İnternet kesilmişti. Hat da cızırtılıydı ama yine de babamın adını tuşladı. Babam telefonu açana kadar saniyeler değil, sanki asırlar geçti. Neyse ki babam, “İyiyim!” diye açtı telefonu. Eve doğru koşmaktan nefesi kesilmişti. Sonra... Yine o kulak delici ses çınladı hem evin penceresinden hem de telefon ahizesinden. O saniyeden sonra annemin “Alo...”ları karşılık bulmadı. Annem bu sessizliğin anlamını biliyordu ama her şeyi bilmek yürek ağrısını dindirmiyordu. Ablam gözlerini sımsıkı yummuş, kaçmaya çalışan gözyaşı damlasını gözüne hapsedmeye çalışıyordu. Annemin hıçkırık gibi çıkan ağlama sesini duydukça ellerindeki yumrukları daha da sıkıyordu.

KÜPESİTE

Şu an aldığım nefeslerin son nefeslerim olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Sarı arabamın dokunduğum son oyuncağım olabileceğini ya da dün gece babamla yaptığımız güreşin bizim son oyunumuz olacağını... Annemin karnındaki kardeşimizin sesini belki de hiç duyamayacağımızı düşünmemiştim daha önce. Tuttuğum son elin ablamın eli olup olmayacağını bilmiyordum. Bilmek kadar bilmemek de yürek ağrısı yapabiliyormuş bazen. Sonra aynı sestem bir kez daha duyuldu. Ve gerisi karanlık... Gerisi toz ve duman... Gerisi yok... Annem, "Akşama şöyle güzel bir yemek hazırlayayım da Muhammed'im gelince afiyetle yiyelim. Hava da çok güzel. Belki yemekten sonra ailecek gezmeye çıkarız. Termosumuzu yanımıza alır, kilimimize serilir, gökyüzündeki yıldızları seyrederken çayımızı yudumlarız. Kızın yarın zaten okulu yok. Oğlan da bugün geç yatıversin ne olacak. Ne zamandır da ailecek bir şey yapmamıştık. Çocuklar da Muhammed'im de eminim bu fikre çok sevinecekler. Ben şu yemeğe bir Ettehiyyatü okuyayım da yemeğimizin bereketi, ağzımızın tadı kaçmasın," diye mi düşünüyordu acaba o ilk kulak delen sesi duyduğu sırada?

Babam, "Ayşe'm burnumda tüttü. Şu işler bitse de bir an evvel gidip Ayşe'me ve çocuklarıma kavuşsam. Kızım yine kucağında bez bebeği, oğlumsa sarı arabasıyla oynuyordur kesin beni pencere kenarında beklerken. Onlara giderken bir de çikolata alayım. Bizim bebişe de alayım, anası yer, ona da geçer nasılsa. Karnım da guruldamaya başladı. Ayşe'm yine ne yemek hazırladı acaba? Elleri benim karımınki kadar lezzetli başka bir kadın var mı acaba?"

K Ü P E Ş T E

Bence yoktur. Evlendiğimizde yemek yapmayı bilmediğini söylemişti. Mideme epey düşkün olduğumdan epey korkmuştum ama sevgimiz ona öyle yemekler yapmayı öğretti ki... Sevginin her şeyden güçlü olduğunu işte o zaman öğrendim. Bizim doğacak kızın adını Sevgi mi koysak?" diye düşünüyor olabilir miydi o ilk patlamayı gördüğü sırada? Ablam, "Çok güzel bebekleri olan sınıf arkadaşlarım var. Benim bebeğim onlarınki kadar güzel değil. Babama yeni bir bebek istediğimi söylesem üzülür mü ki? Bir kardeşim daha dünyaya gelecek. Onun da masrafları olacak hâliyle. Yeni bir bebek için babamı üzmeye gerek var mı? Anneme derim, bebeğime birlikte yeni bir kıyafet dikeriz, o da yeni gibi olur. Canım kardeşim, arabasıyla ne de güzel oynuyor. Senin ablan olduğum için çok şanslıyım. Arkadaşlarım anlatıyor da kardeşleri öyle yaramazmış ki evde ders bile çalışmıyorlarmış. Doğacak bebek nasıl olur acaba? Belki benim gibi uslu bir kız olur o da. Ya da abisi gibi zeki ve becerikli. Güzelliğini annemden alsa keşke o da benim gibi. Anneme çok benzediğimi, onun gibi güzel olduğumu söylüyor herkes. O da öyle olur inşallah. Kerim de maşallah tıpkı babam gibi yakışıklı bir delikanlı olacak büyüdüğünde. O zaman ben kıskanırım onu ama başka kızlardan. Canım kardeşim benim," diye mi düşünüyordu ki kaskatı kesildiğimi görüp bana sınımsız sarıldığında? Doğmamış kardeşim acaba ne düşünüyordu annemin üzerine düşen tavanın altına sıkışıp kalırken?

Bunları artık hiçbir zaman bilemeyeceğim, şimdiden sonra bana ne olacağını bilemediğim gibi. Evin enkazından çıkarıp hastaneye götürdüler beni. Hastanenin bombalanmasının ardından da hastane enkazından çıkarıp boş bir araziye, kimsesiz çocukların yanına koydular. Allah'tan başka kimsemizin kalmadığını kabullenmek öyle kolay bir şey değildi. Zira daha birkaç saat öncesine kadar sıcacık yuvalarımızda ailemizle birlikteydik. Eğer ailem hayatta kalabilseydi nasıl bir hayatımızın olacağını merak ettim, tıpkı şu koca dünyaya bir bizim mi sığamadığımızı merak ettiğim gibi. Benim ceplerimde ablamınki gibi hayallerim yoktu. Ablamın ceplerindeki hayallerin ne olduğunu ve yaşasaydı hayallerine kavuşup kavuşamayacağını merak ettim. En çok da koyu karanlık içinde son nefesiyle bana emanet ettiği hayalini yaşatıp yaşatamayacağımı...

K Ü P E Ş T E

MUALLAK

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Dönüşümden olacak gidişin
Ya ben döneceğim
Ya sen gideceksin
İki seçenek var.
Şimdi
Kısır bir döngüdeyiz
Belki de dönüşümdeyiz
Bilemeyiz.

KELİMELERİMİZİ VE SESİMİZİ YÜKSELTMEİYİZ

GÜLSÜM SEZGİN

Füze sizden, taş bizden

Kılıç sizden, kan bizden

Ateş sizden, can bizden

Saatlerinizi de alın vaktimizden

Ve defolun!

Filistinli şair Mahmud Derviş böyle diyordu. Geçen onca zaman sonra bu dizelerin bu kadar güncel olması insanın canını yakıyor.

Kirletmeyin güvercin ellerimizi

Çekin elinizi ekmeğimizden ve tuzumuzdan

Yaramızdan, suyumuzdan ve toprağımızdan

Alın hissenize düşeni de kanımızdan

Haydi defolun!

Kelimelerimizi, sesimizi ve yaptığımız güzel işlerle kendimizi güçlendirmemiz gerekiyor.

Adâleti sağlayacak maddi ve manevi mukâvemeti elde etmeye mecburuz.

K Ü P E Ş T E

EDEBİYAT İKLİMİNDEN FİLİSTİN’İ ANLAMAK

“GÜNEŞTEKİ ADAMLAR, GASSAN KANAFANİ”

HALİME ATAÇ

“Güneşteki Adamlar, 1963’te yayımlandıktan sonra da yazılmaya devam eden bir metin. Onu aynı zamanda çölde kavrulan, okyanusta boğulan, kamyon kasasında yahut bir uçağın bagajında buz tutan göçmenlerin hikâyesi olarak da okuyuşumuz bundan.” Arka kapak yazısından bir bölümle başlıyor okuma yolculuğumuz...

Metis Yayınları tarafından 2023 Ocak ayında basılan Gassan Kanafani’nin “Güneşteki Adamlar” romanı bir solukta okunacak kısa bir roman gibi gözükse de etkisi uzun sürüyor.

“Nedir Filistin?” diye son zamanlarda bütün dünyanın zihnindeki sorulara aradığımız cevapları, hiç şaşırtmaksızın bir edebi metinde denk gelmek de diyebiliriz, bu roman hakkında. Filistin davasının güçlü bir kalemi olan yazarın arabasına konulan bir bomba ile öldürülmesi, birçok dergi ve gazete de yazılarının olması, çok genç yaşta aramızdan ayrılması, geride on sekiz kitap bırakması gibi bilgilerin hiçbirini bilmesek de sadece bu metin bile onun kalemindeki gücü anlamamıza yeter, diyebilirim.

Kitap kapağının sağ üst köşesinde görünen küçük bir delik ve oradan gökyüzü metaforu özgürlük düşüncesinin kitabı nasıl da kuşattığını anlatır vaziyette. Okuyup bitirdiğinizde de kapağın ne kadar da haklı bir seçim olduğunu anlıyorsunuz. Okuyucunun zihninde çözülen gizemlerle örülmüş kitapların ne kadar etkileyici olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar: Ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.” Tolstoy’un ünlü ifadesini haklı çıkaran romanımız başından itibaren hareket halindedir. Romanda üç insan bir yolculuğa çıkmaya karar veriyor. Aslında bir tür zorunlu yolculuk gibi ya neyse. Yaşadıkları yerin İsrail tarafından ele geçirilmesi, yaşam alanlarındaki imkânlarının bir şekilde kısıtlanması, romanın başındaki bölümlerde üç kahramanın da ayrı ayrı hayat sahneleri ile anlatılmış. Yolculuğa çıkmadan önceki hayatlarının onları bu yolculuğa niye ve nasıl ikna ettiğinin en büyük kanıtı çünkü.

Kahramanlarımızın, bütün dünyadaki geçerli normallerin yaşadıkları yerde olmayışı bu yolculuğa çıkmayı zorunlu kılmaktadır. Üç kişinin de yolculuğa çıkışını zorunlu hâle getiren farklı bir alt başlık var: Tıpkı yaşadığımız hayatta bizi karar verme aşamasında karara yönlendirenin her zaman tek bir sebep olmaması gibi. Hem hem diye kurduğumuz cümlelerde “hem”ler ne kadar çoğalırsa karar vermemiz de o kadar kolaylaşır ve buradaki üç kahraman için de öyle kolaylaşmaktadır. Amaç daha özgür daha zengin bir ülke olan Kuveyt’e ulaşmaktır.

Roman türünün olmazsa olmazı çatışmadır ki bu romandaki ana çatışma unsuru bu yolculuğun yasal yollarla yapılamaz olmasıdır.

KÜPESİTİ

Üç kahramanımızın yolu, birbirinden habersiz aynı kadere doğru gittikleri, insan kaçakçılığı yapanların bulunduğu Basra'daki bir yazıhanede kesişir. Hem güven hem yeterli para eksikliği başka yol arayışına götürür üç kahramanı. Seçtikleri yol her şeyin yolunda gitmesi şartına bağlı olduğu için yolculuk boyunca romanda gerilim duygusu okuyucuyu hiç bırakmaz. Romanı okurken içinizden, lütfen daha hızlı lütfen, diye bir ses yükselir.

Gerçeklik duygusu bütün romanda kendini hissettirir. Bu kadar etkileyici oluşu belki de bu gerçeklik algısı olabilir. Seçilen bütün karakterler, olaylar hayatın gerçek kesitleridir. İdealize edilmiş bir kişi veya olgu romanda yoktur. Hayatın fizik kuralları tam tamına işlemektedir. Bu gerçeklik algısı yazarın yolculuk esnasında orada olup olmadığını düşündürmektedir okura. Belki de gerçeğin dayanılmaz derecede acı oluşu sarar bizi.

“Tarih tekerrürden ibarettir,” sözü, romanın günümüzde de yaşanmaya devam edişinin bir açıklaması gibidir adeta. Bu özelliği ile bugün Filistin’de yaşananları anlamanın daha önce yaşananlara bakmakla anlaşılacağı bir gerçektir. Filistin’in tarihin tekrarını kıracağı günlerin yakın olması dileğiyle...

K Ü P E Ş T E

ZEYTİNE YEMİN OLSUN Kİ

HATİCE SALAR ÜNAL

Limon ve zeytinin ülkesi Filistin kan ağlıyor. İslam liderleri bunu seyrediyor. Dünyada halklar, zulüm karşısında sokaklara dökülmüş, devlet liderleri üç maymunu oynuyor. Yıllardır esaret altında bulunan Gazze direniş gösteriyor Arap liderleri esir edilmiş bu zulme “Dur! “demiyor.

Filistin meselesi önce insanî, sonra imanî bir meseledir. Filistin'de yaşananlara “Benim sorunum değil! “diyen insanların kalpleri taş olmuştur.

İsrail o kadar zalimdir ki önüne çıkan her şeyi yok eder. İnsan, hayvan, bitki, taş... Haberlerde İsrail'e ait iş makinalarının zeytin ağaçlarını kökünden çıkarıp talan ettiğine gözleriniz şahit olmuştur. Peki, İsrail'in zeytin ağaçlarıyla derdi nedir bilir misiniz?

Zeytin en uzun ömürlü ağaçtır ve bereketin, barışın sembolüdür. Zeytin ağaçlarının olduğu topraklar oraya dikenlere aittir. İşte; bunu bilen İsrail, yüzyıl öncesine ait bu zeytinleri köklerinden atarak Filistin tarihini silmek istiyor.

Zeytine yemin olsun ki İsrail kan dökücü bir teröristtir.

Gazze şanlı direnişinde ilelebet haklıdır. Kudüs, özgür Filistin'in başkentidir.

KUDÜS' E SELÂM OLSUN

NESLİHAN ATİKER YAŞAROĞLU

Adına şiirlerin yazıldığı, ağıtların yakıldığı, mucizelerin gösterildiği, peygamber ümmetlerinin en çetin imtihanlara tabi tutulduğu topraklar ve ilk kiblemiz Kudüs sana selam olsun!

Küçücük avuçlarındaki taşlarla tanklara, askerlere taş atan dağ gibi çocuklarla tanıştı tüm dünya. Minicik taşların özgürlük olduğunu dünyaya duyurmaya çalıştılar yıllarca. Size selam olsun! Filistinli kadınlara, gençlere, şehitlere ve gazilere!

Seni, hangi kutsal kitap kutsamadı ki? Hangi peygamber seni görüp de kalbi ürpermedi, hangi anne sana sahip çıkmadı ki ey Mescidi Aksa?

Şimdi Müslümanların yürekleri paramparça...Yüzyılın en şiddetli soykırımına şahitlik ediyorsun. Her yerinden kan ve gözyaşı akıyor. Oysa sen yeryüzünün en kutsal mabetlerinden birisin.

Ey Mescidi Aksa senin maviliğinde uçurtma uçuracak çocuklar neredeler? Zeytin ağaçlarının gölgesinde kimler dinleniyor?

Müslümanlara kardeş olduğunu hissettiren onların muhabbetleridir. Bütün Müslümanlar birbirleriyle orada buluşup kucaklaşırlar tıpkı Mekke-i Mükerrede, Medine-i Münevverede olduğu gibi. Oraya vardığımızda gözümüzü aynı noktaya dikeriz. Sadece bakar ve dua ederiz. O anda; evlerimiz, çoluğumuz çocuğumuz arkamızda kalmıştır. Onları hiç düşünmeyiz. Bu muhabbetlerimizden birazcık uzaklaşmaya kalksak ve ondan ayrılmak durumunda kalsak kalbimizin bir parçasını orada bırakırız. Bu mübarek beldelerin her taşı, her bir karış toprağa bizim için çok manalar taşır. Mübarek Kâbe'nin köşesinde duran Hacerülesved de öyle değil mi? Hazret-i Ömer nasıl seslenmişti?:

“Ey taş biliyorum ki sen sadece bir taşsın...” Fakat Hazret-i Ömer o kara taşın, taştan başka pek çok manası olduğunu biliyordu. Çünkü ona o manayı atfeden Sevgili Peygamberimiz'di.

Hazret-i Süleyman, Hazret-i Davut, Peygamber Efendimiz, Hazret-i Ömer ve daha niceleri bu mübarek beldelerin her köşesine izleriyle dokunmuş olmaları onları mübarek kılmıyor. Onun manası yürekte hissedilen en ulvi duygular ve hasretlerle kuvvetleniyor. Sezai Karakoç “Gökte yapıp yere indirilen şehirdir,” der Kudüs için, Kudüs sadece ve sadece Müslümanlarındır. Mekke-i Mükerre ve Medine-i Münevverede nasıl ki sadece Müslümanlarınsa Kudüs de Müslümanlarındır.

Ey Kudüs sen şimdi esir bir şehir misin? Zaten yıllardır esir değil miydin? Fakat artık çok şey değişmeye başladı. Uyuyan gayr-i müslimler de uyandılar. Nasıl ki Kâbe putlarla doluyken temizlendiyse Kudüs'ün de o muzaffer gününü görmek Müslümanların en doğal hakkıdır.

Müslümanlar yeryüzünün neresinde olurlarsa olsunlar taşıdıkları en yüce duygu İslam sevgisidir. Mekke-i Mükerrreme'ye bakan göz gibi, Kâbe'ye bakan gözler gibi o gözler oraya baktığında dünyanın diğer ucundaki kardeşlerini nasıl görüyorsa Kudüs'e bakanlar da şu anda tek yürek oldu.

Bütün Müslümanlar, akli selim sahibi insanlar zulmün ve akan kanların durması için bu asrın getirdiği tüm imkânları kullanarak seferber oldular. Şimdi tüm dünya insanları kalplerinde Kudüs sevgisi ve Filistin bayraklarıyla coşkularını anlatıyor ey Kudüs!

Bütün planları tersine çeviren Cenab-ı Allah şöyle buyuruyor: "Onlar tuzak kurdular, Allah da onların tuzaklarını bozdu. Evet, Allah en iyi tuzak bozucudur." (Âl-i İmrân, 3/54).

Ey Kudüs! Kalbimiz Mekke'de ve Medine'de... Kalbimiz seninle atar. Aklımızda, fikrimizde, yediğimizde, yemediğimizde, her şeyimizde sen varsın. Aklımız sendeyken kalbimiz nasıl atıyor, ah bir bilsen! Sen artık sadece Müslümanların değil tüm insanlığın ortak bir davası oldun.

Zeytin ağaçların, hurma dalların karalar bağladı. Ama şimdi bizler bütün bu duygularımızla,

heyecanımızla, kalemimizle, kültürümüzle, tarihimizle, sanatımızla, edebiyatımızla, müziğimizle güçlenerek seni desteklemeyi boynumuza bir borç biliyoruz.

İnsanlığın azıcık onuru ve gururu varsa şu anda onu göstermenin tam zamanı.

Kalplerimiz paramparça, baktığımız aynalar tuzla buz oldu.

Hiç şüphesiz ki ateşi güllere çeviren güç, kalplerimizdeki bu yangını ve senin çektiğin tüm sıkıntıları sona erdirmeye muktedirdir.

Mazlumun duası Allah'ın katında arada perde olmadan O'na nasıl ulaşıyorsa...

Sana binlerce selam olsun ey Kudüs'ün küçük muhafız çocuklar!..

Ey Filistin'in mümin anneleri!..

Ey Kudüs'ün şehitleri dünya gördü ki mümin asla yenilmez!..

DERİN UYKU

HANİFE ARTAR YALÇIN

Evin, sevdiğim en güzel yerinde uyumuştum yine. Ne kadar kaldım zaman kavramım olmadığı için tam kestiremiyorum tabii. Acıkan karnımın gurultusuyla merdivenleri çıkıp mutfağa gittim. Hayret, mama kabım boştu! Ortalıkta kimse gözüküyordu. Girmeyeyim diye kapanan odaların kapısı açık. Sokak kapısı da. Rüzgâr estikçe içeriye tozlar giriyordu. Çekingen adımlarla başımı uzattım. Gri bulutlarla kaplı gökyüzünden bu defa tozlar üzerime geldi. Bahçeden dışarı çıkınca sokağın da boş olduğunu gördüm. Döndüğümde kızacaklarını bile bile sokağın başına doğru ilerledim. Yolda taşlar, cam kırıkları, molozlar vardı. Hava kararmadan eve girmeyen çocuklardan bir tanesi bile yoktu. Uzaktan gelen sesle irkildim. Yer de sarsıldı sanki. Ben derin uykudayken deprem mi olmuştu acaba? Peki ama neredeydi bu insanlar?

Halil'le sürekli gittiğimiz parka kadar yürüdüm. Toz bulutunun arasından bakınca bir yanı yıkılmış binaları gördüm. Kopan beton parçaları arabaları, bankları, salıncakları ezip yamultmuştu. Korkmaya başlamışken kapkara bir araba yanımda durdu. Kasklı, garip kıyafetli adam yanıma yaklaştı. Zarar vermeyeceğini hissedince kucağına almasına izin verdim. Bilmediğim dille bir şeyler söyledi. Anlamadım. Ama güven veriyordu sesi. Boynundaki makineyle benim ve etrafın fotoğrafını çekti. Parkın karşı caddesine geçtik. Yeri incitmekten korkar gibi yürüyordu. Kucağından yıkılan evleri daha iyi görebiliyordum. Sağlam kalmış tek binanın önünde durup biraz bekledi. İçeriden tiz bir ses işittim. Canım yandığında çıkardığım mırıltılara benziyordu. Yabancı adamın kolunu çekiştirdim. Yere bırakınca fırlayıp binaya girdim. Arkama baktım, peşimden geliyordu. Kulaklarımı dikip daha dikkatli dinleyince üst kata çıktım. Ses, yanmış ve molozla karışmış eşya yığınlarının arasından geliyordu. Patilerimle olanca gücümle araladım yığını. Bilmediğim dille konuşan adam telefonda birileriyle konuştu. Birlikte küçük kıza ulaşmaya çalışırken ambulansın umut veren sesini duyduk bu kez. Çok geçmeden çıkardık yaralıyı. Ama burada daha kaç kişi vardı bilmiyorduk. Adam, beni yine kucağına aldı. Hızla arabasının yanına gidip çalıştırdı. Ambulansın peşine takıldık. Pencereden gördüklerim yaşananların depremden ötesi olduğunu fısıldıyordu. Kim bilir şehir ne hâldeydi! Hastaneye gittiğimizi zannederken araç bir an durdu. Adam, arabadan indi. Çok geçmeden koluna sıkıştırdığı biri gri, diğeri bana benzeyen iki arkadaşımla geri döndü. Korkudan titriyorlardı. Avcuna döktüğü sudan içirdi Adam ikisine.

Akşam olana dek dolandık durduk şehrin caddelerinde. Aklım Halil'deydi. Eve dönmüşler miydi acaba? Merak edip belki de aramaya çıkmışlardı beni. Ama ben nasıl bulacaktım şimdi evi. Hem de ortalık bu kadar darmadağinken. Araba; kırmızı, siyah, beyaz, yeşil kurdeleler dolanmış bir direğin önünde durdu. Daha önce de görmüştüm televizyonda bu renkleri. Adam, üçümüzü kucağına alıp direğin dibinde güvenli bir yere bıraktı. Ne kadar kalabalıktı. Ağlayan, bağıranlar; ambulanslar, arabalar; betonun üzerine dizilmiş beyaz örtüye sarılı insanlar. Ağır bir koku, kan olmalı. İlerde Adam, kendisi gibi giyinmiş birileriyle konuşuyordu. Sonra koşturanlara yardım ettiler. Hastanenin kapısında, sedyede oturan küçük kızı gördüm. Yanında hareketsiz yatan bir bebek vardı. Halil, oğlu uyurken koltuktan düşmesin beni onun ayak ucuna oturturdu. Dönmeye kalkarsa bana seslen, derdi. Bu bebeğin anne, babası neredeydi? Çok yoruldum. Karnım da acıktı. Az kestireyim diye gözlerimi kapatacakken büyük bir gürültüyle sarsıldık. Her yer yine taş, toprağa bulandı. O an kendime söz verdim. Önce Halil'i bulacak ve bir daha asla derin bir uykuya dalmayacaktım.

KALBİMİN SIZISI AKSA

SULTAN BABALIK GÜMÜŞ

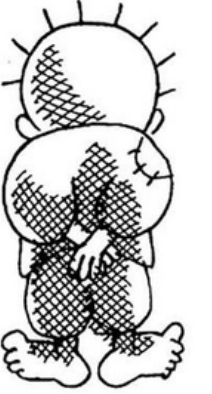
Üç dinde de kutsal olan ilk kiblemiz Mescidi Aksa, ata topraklarımız günlerdir kan ağlıyor... Hiçbir kutsala saygısı olmayan hatta kendilerine gönderilen peygamberleri katleden bu millet müsveddesi; masum, savunmasız, kendini koruyamayacak olan kadın, çocuk, dahası bebekleri katlediyor.

Üzerinden kefenini çıkartmayan, büyük bir teslimiyetle ölümü bekleyen, bütün Müslümanlar adına Mescidi Aksa'nın bekçiliğini yapan Filistinli kardeşlerimiz!..

Yeterince sizin yanınızda olamadık.

Arıyoruz, arıyoruz, arıyoruz... Kudüs'ü fethetmeden yüzünde minik bir tebessüm bile oluşmayan Selahaddin Eyyubi'yi arıyoruz.

Uyanın artık iman sahipleri!.. Kurtarın ümmetin izzeti nefsin!..

DÜNYA AYAKTA

REYHAN KARAKABAK YILMAZ

Uzun senelerdir süren okuma serüvenimdi beni yazmaya iten, gayriiradi. Duyduğum bir hayvanın sesi, bazen okuduğum kelime, gördüğüm manzara ya da kulağımdan ruhuma ulaşan bir şarkı yetti de arttı bile çoğu zaman kalemimi kağıtla buluşturmaya. Kayıtsız kalamayan bir his dünyası taşıdığımı zannediyorum. Fakat ilk kez sadece boğazım değil kalemim, kelimelerim de düğüm düğüm. İlk kez sadece gözlerim değil ruhum da katıla katıla ağlıyor. İlk kez sadece gördüklerimden dumura uğrayan zihnim değil benlik dünyam da donmuş durumda. Seneler önce yaşadığım bir hadiseden sonra fark ettim ki aslında çok duygusal olan yönüm, o ana kadar her davranışa bir rol biçip ona göre karşılık vermesine rağmen bu yaşadığım olayla tam manasıyla donup kalmıştı. Bu durum başıma geldiğinde hiçbir his yaşamadığımı ne ağlayabildiğimi ne de tek bir kelime edebildiğimi, sanki olayı orada yaşayan ben değilmişim de başkası yaşıyormuş gibi algıladığımı ve de bulunduğum yerden bir an önce uzaklaşmak istediğimi hatırlıyorum. Hatta hiç unutmuyorum desem! Sonradan öğrendim ki bu, şok hâliymiş dostlar. İnsan şoka girdiği zaman, ancak bu duyguları taşıyormuş. Tabii benim bahsettiğim psikolojik bir şok. Hayatımda, dönem dönem bu hissi tekrar yaşadım. Bazen bu duygu daha yoğundu bazen de daha az etkileyici.

Üniversite döneminde, Yemen’de yaşanan bir soykırım vardı. Mailime; arkadaşlar tarafından yollanan görüntülere, o zamanlar bir internet kafede erişebilmiş ve düştüğüm dehşetten dolayı nasıl kapatacağımı bilememiştim. Senelerdir, devam eden başka bir zulüm... Soydaşlarımız... Doğu Türkistan... Ne hâlde olduklarına dair, tek bir fikrimiz bile yok. Çünkü, elimize ulaşan herhangi görüntü söz konusu değil. Şimdi ise Filistin... Ah, Mescidi Aksa’nın anası... Tabiri caizse tam bir soykırım yaşıyor.

“Bu yaşanan tam bir katliam!”

“Bunun adı savaş olamaz. Savaş, iki taraf arasında olur. Oysaki İsrail, tam bir soykırım uyguluyor. Çünkü, orantısız güç kullanıyor.”

“Bugün şu kadar Filistinli kardeşimiz şehit düştü.”

“Bu yaşananlar bir film sahnesi olsaydı ‘Yönetmen, senarist amma da abartmış,’ deriz. Oysa ki yaşananlar bir film sahnesi değil, gerçek.”

“İsrail, soykırım başladı başlayalı binlerce bebeği, hamile kadını, masum sivil halkı katletti.”

“Lütfen birileri bir şeyler yapsın.”

“Ne zaman bitecek bu zulüm, kim son verecek buna?”

Bu ve daha buna benzer, kaynak dahi gösteremeyeceğim kadar nice söz söylendi. Söyleniyor. Ben ise söylenenlerin hepsine katılmakla birlikte tıpkı o olayı yaşadığım zamanki gibi nutkum tutulmuş şekilde, bir film izler gibi sadece olanları izliyorum. Sizce yine şokta mıyım dostlar?

Yaşananların bende bıraktığı etki, ne bir öykü ne bir başka metin kaleme almama izin vermedi. Nasıl anlatacağım, dedim. Nasıl? Bu kadar acıyı ve çaresizliği nereye sığdıracağım ben? Hangi öykünün girişine, gelişmesine ve sonucuna yerleştireceğim? Hangi şiirin kafiyesine; ölçüsüne, ölçsüzlüğü şiar edinmiş kalıbına konduracağım? Bunu düşündüğümde, içimde kopan fırtınalara eşlik eden birkaç Orhan Veli mısrası yankılandı zihnimde, adeta hislerime tercüman:

“Ağlasam sesimi duyar mısınız mısralarımda?
Dokunabilir misiniz gözyaşlarıma ellerinizle?
Bir yer var biliyorum,

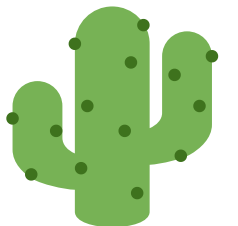
Her şeyi söylemek mümkün.
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum,
Anlatamıyorum.”¹

Kalbim acıyor dostlar. Yüreğim çok kırgın. Yaşadığım; üzüntü, kızgınlık, bekleyiş, dua etme hâli, umutsuzluk, biraz sonra aynı umutsuzluğun içinde bir umut kırıntısı... Yaşadığım, tüm bu hislerle birlikte en baskın şekilde tam olarak acizlik. Elden hiçbir şeyin gelmemesi o kadar ağır bir duygu ki! Son yıllarda, dünya üzerinde yaşanan hadiselerden sonra nasıl da arttı bu his! Haklının değil güçlünün galip geldiği, mazlumun değil zalimin yüzünün güldüğü devranlardan geçiyoruz. Geçiyor ve olanları hayretler, şoklar içinde izliyoruz.

Döndüm içime. Sordum. Hiç mi, dedim; yapacak bir şey yok? Dünyanın ayakta olduğu bir süreçte, herkesin karınca misali yangına bir damla taşımaya gayret ettiği bir zamanda ben ne yapabilirim? Evet, belki zulmü bilfiil durdurmaya gücüm yetmeyecek. Fakat, ben her ne iş yapıyorsam daha da iyi yapmalıyım. Kendimi daha da bilinçlendirmeli, mesleğimi parlatabildiğim kadar parlatmalı, daha çok öğrencinin kalbine dokunmalı, dualarımı daha da artırmalıyım. Her hadisenin hepimize anlatmak istedikleri var. Her şey hayatımıza birtakım öğretiler katmak için geliyor. “Bana bu olayda anlatmak istediğin ve benden beklediğin nedir Rabbim?” sorusunun peşine düşmeliyim.

Evet sevgili dostlar... Dünya ayakta. Kimileri; daha da fazla zulüm, çıkar devşirmek için uyumazken; kimileri başlarına gelebilecek kötü olayların ihtimaliyle uyanıkken; birçok Avrupa ülkesi yazılı ve görsel basınıyla yaşananların adeta soykırım olduğunu haykırarak ayağa kalkmışken sahi, biz ne için ayaktayız?

1)Orhan Veli Kanık

FİLİSTİN'İN DİRENİŞ SEMBOLLERİ

Bir direnişin yeni sembolü olan kaşık, birkaç zaman önce 6 Filistinli mahkumun sadece kaşık kullanarak tünel kazıp İsrail hapishanesinden kaçmalarıyla kısa sürede Filistinlilerin kararlılığını ve kurtuluşunun temsil etmenin sembolü oldu.

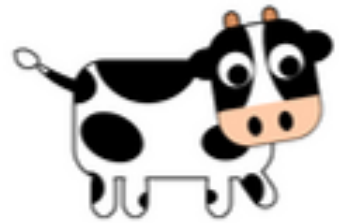
1967'de İsrail makamlarının Filistin bayrağının ve renklerinin tüm gösterimlerinin yasaklamasından sonra kırmızı içi, siyah tohumları, beyaz kabuğu ve yeşil kabuğuyla karpuz, yasağı bozmanın harikulade bir yoluydu. Karpuz o zamandan beri Filistin direnişinin ve yaratıcılığının bir sembolü olarak kaldı.

Hanzala 1969'da Filistinli siyasi karikatürist Naci El-Ali tarafından çizilen bir çizgi film karakteridir. 1948'de henüz 10 yaşındayken İsraili yerleşimciler tarafından anavatanından kovulan Ali'nin bir temsilidir. Hanzala o zamandan beri hem sanat hem de hareket çalışmalarında Filistin direnişinin sembolüdür.

Zor ortamlarda yetişmeleriyle bilinen Filistin'e özgü kaktüsler, yalnızca Filistin'in gücünü değil aynı zamanda sabrını da temsil eder. Arapça da aynı zamanda kaktüs anlamına gelen sabır kelimesinin tam anlamıyla sabır anlamına gelmesi tesadüf değildir.

Nekbe sırasında, Siyonist güçler 700.000'den fazla Filistinliyi zorla evlerinden çıkarttığına, birçoğu sonunda geri dönme umuduyla anahtarlarını yanlarına aldı. Anahtar o zamandan beri umudu sembolize etti. Filistinlilerin bir gün evlerine döneceği umudu.

1988'de Filistin'deki küçük Beit Sahur kasabası kendi ineklerini temin ederek İsrail sütünü boykot etmeye başladıktan sonra İsrail, küçük inek çiftliğinin kapatılmasını emretti. Yerliler, inekleri gizli yerlerde saklayarak karşılık verdi ve İsrail, inekleri aramak için yüzlerce asker gönderdi. Böylece inek, yalnızca akıllı direnişin değil aynı zamanda İsrail işgalinin saçmalığının da ulusal bir sembolü olarak doğdu.

Üstündeki balık ağı deseni Filistinli denizcilerin Akdeniz ile bağlantılarını işaret ediyor. Zeytin yaprağı deseni dayanıklılığı ve kararlılığı temsil ediyor. Kalın şeritler ise; Filistin'den geçen ticaret yollarını, tüccarlık faaliyetlerini ve kültürel alışverişin geçmişinin simgeliyor.

Siyonistler Aksa'da Müslümanların yüz yıllardır var olan sosyal hayatı hiçe saymaya ve kendi kurallarını dikte etmeyi amaçlamaktadır. Dünya'nın en güzel yerinde top koşturan minik Filistinli çocuklar özgürlüklerini Aksa'da top oynayarak sağlamaktadırlar.

KÜPEŞTE